

בש"פ 3787/21 - מדינת ישראל נגד חסין אבו זאייד

בבית המשפט העליון

בש"פ 3787/21

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: חסין אבו זאייד

בקשה (חמישית) להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ב בסיון התשפ"א (02.06.21)

בשם המבקשת: עו"ד נגה בן סידי

בשם המשיב: עו"ד יורם שפטל

החלטה

1. לפניי בקשה חמישית להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

2. נגד המשיב הוגש ביום 15.9.2019 כתב אישום המייחס לו עבירת רצח (בכוונה) בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 301א(7) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן עבירת שיבושמהלכימשפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. על פי המתואר בכתב האישום, בחצות ליל ה-10.7.2019, רצח המשיב את חברו, עבד בדאווי ז"ל (להלן: המנוח), עת נפגשו השניים בביתו של האחרון שבעיר לוד. בהתאם למסכת האירועים המתוארת, המשיב דקר את המנוח דקירות מרובות, נטל את מערכת ההקלטה של מצלמות האבטחה שהוצבו במקום, ונמלט לשטחי הרשות הפלסטינית. ביום 24.7.2019 נעצר המשיב, בעודו שוהה בתחומה של הרשות הפלסטינית, וביום 17.6.2020 הוחלט על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. בהמשך, הוארך מעצרו של המשיב מעת לעת על ידי בית משפט זה - עד כה ארבע פעמים במספר

(החלטת כב' השופט יצחק עמית בבש"פ 3588/20 מדינת ישראל נ' אבוזאייד (10.6.2020); החלטת כב' השופט יעל וילנרבש"פ 6050/20 מדינת ישראל נ' אבוזאייד (10.9.2020); החלטת כב' השופט ענת ברונו בבש"פ 8362/20 מדינת ישראל נ' אבוזאייד (23.12.2020); החלטת כב' השופט נעם סולברג בבש"פ 1476/21 מדינת ישראל נ' אבוזאייד (10.3.2021)). פרשת התביעה החלה ביום 22.6.2020, ומאז התקיימו תשעה דיוני הוכחות בתיק, כאשר לעת הזו קבועים שני דיוני הוכחות נוספים לחודשיים הקרובים.

3. במסגרת הבקשה שלפניי ובטיעוניה בעל-פה, טוענת המדינה כי עבירת הרצח המיוחסת למשיב, בצירוף עברו הפלילי המכביד, מלמדים על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו, אשר לשיטתה לא ניתן לאיין אותה באמצעות חלופת מעצר. בא-כוח המשיב טוען מנגד כי לנוכח קצב ההתקדמות האיטי של ההליך בכלל, והתקופה הלא מבוטלת שבה שוהה המשיב במעצר בפרט, ברי כי אין מקום להאריך את מעצרו בפעם החמישית, וזאת לנוכח עוצמת הפגיעה בזכותו החוקתית לחירות בשלב המעצר, בו עודנה עומדת לו חזקת החפות.

דיון והכרעה

4. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, ושמעתי את טיעוני הצדדים בעל-פה, הגעתי לכלל מסקנה כי לשון המאזניים עודנה נוטה לטובת המשיב מעצרו של המשיב מאחורי סורג וברית.

5. כידוע, עת נדרש בית המשפט לבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, עליו לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות, לבין האינטרסים של שמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי. בעשותו כן, ישקול בית המשפט, בין השאר, את חומרת העבירות המיוחסות לנאשם; רמת המסוכנות הנשקפת ממנו לביטחון הציבור; חלוף הזמן מתחילת מעצרו; קצב ניהול ההליך העיקרי; והחשש לשיבוש הליכי משפט ולהימלטות הנאשם מן הדין (ראו: בש"פ 4064/20 מדינת ישראל נ' חשאש, פסקה 13 (30.6.2020); בש"פ 8093/19 מדינת ישראל נ' רוחן, פסקה 15 (21.1.2020); בש"פ 6881/20 מדינת ישראל נ' הררי, פסקה 2 (20.1.2020)).

6. אכן, המשיב עצור כמעט כשנתיים מאחורי סורג וברית, כאשר בשלב זה טרם הסתיימה פרשת התביעה בעניינו. בנסיבות האמורות, הרי שקצב התקדמות ההליך העיקרי רחוק מלהיות משביע רצון, והפגיעה בחירותו של המשיב, אם כן, היא קשה. ואולם, כפי שקבע בית משפט זה לא אחת, קצב ניהול ההליך אינו עומד לבדו, אלא שיש לאזנו אל מול יתר השיקולים המנויים לעיל (בש"פ 2061/18 מדינת ישראל נ' אברג'יל, פסקה 5 (29.3.2018)). באיזון האמור במקרה שלפנינו, סבורני כי אין מנוס מהותרתו של המשיב מאחורי סורג וברית בשלב זה.

כפי שעמד בית משפט זה לא אחת בעניינו של המשיב, מסוכנותו, למרבה הצער – היא זועקת, והיא נלמדת מהצטברותם יחד של חומרת עבירת הרצח המיוחסת לו, המקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית בהתאם לסעיפים 21(א)(1)(ג) ו-21(א)(1)(ג) (4) לחוק המעצרים, ואשר נקודת המוצא לגביה היא מאסר מאחורי סורג וברית (ראו, מבין רבים, בש"פ 3367/18 מדינת ישראל נ' פוגל, פסקה 22 (1.3.2018)); הנסיבות שבהן אירעה – כאשר המשיב דקר את חברו המנוח דקירות מרובות, גם לאחר שהלה התבוסס בדמו; ועברו הפלילי המכביד של המשיב, כאשר לחובתו חמש הרשעות קודמות, בגין ריצה עונשי מאסר ממושכים. זאת ועוד, בעניינו של המשיב דומה כי קיים חשש של ממש להימלטות מאימת הדין, כאשר לחשש האינהרנטי הקיים בהקשר זה ביחס לעבירות רצח (ראו, למשל, בש"פ 6910/13 מדינת ישראל נ' קבלן, פסקה 17 (17.10.2013)), מתווסף חשש קונקרטי בעניינו של המשיב, אשר נמלט עמוד 2

לשטחי הרשות לאחר שביצע את המיוחס לו. בנסיבות אלו, סבורני כי אין מנוס מהיעתרות לבקשת המדינה להארכת מעצר נוספת.

7. בא-כוח המשיב הדגיש בטיעונו כי עוד לפני חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ייחסה הפסיקה חשיבות לעמידה קפדנית בלוחות הזמנים שנקצבו בחוק סדר הדין הפלילי לניהול ההליך הפלילי, ואף הגיש עשרה פסקי דין, מרביתם משנות השבעים של המאה הקודמת, במסגרתם הורה בית משפט זה על שחרור עצורים בעבירות חמורות שמשפטם התארך מעבר למתחייב (כך, למשל: ב"ש 108/70 עמיאל נ' מדינת ישראל, פ"ד כד(2) 113 (1970) (השופט, כתוארו אז, חיים כהן"ל); ב"ש 113/72 סביון נ' מדינת ישראל (12.7.1972) (מ"מ הנשיא, כתוארו אז, יואל זוסמן"ל); ב"ש 174/77 אבו קשיק נ' מדינת ישראל (12.8.1977) (השופט משה עציוני"ל); ב"ש פ 553/88 מדינת ישראל נ' אדרי (14.9.1988) (השופט יעקב מלץ"ל) ועוד). אם כך, טוען הסנגור המלומד, לפני חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו – כיום, כשחירות האדם הפכה לזכות יסוד המוגנת במפורש בחוק היסוד, מקל וחומר. אכן, דברים כְּדִבְנוֹת. ואולם, עיון בפסיקה שהוגשה אינו מלמד כי סטינו מדרכי קודמנו החכמים. גם בפסיקה העדכנית התארכות המשפט היא שיקול העשוי להצדיק שחרור נאשם ממעצר מאחורי סורג ובריח, ואף ניתן להצביע בנקל על דוגמאות מהשנים האחרונות בהן הורה בית משפט זה על שחרור לחלופת מעצר בשל התמשכות ההליכים, וזאת אף כשמדובר בעבירות חמורות. ואולם, אז כהיום, כל מקרה נבחן לנסיבותיו, בהתאם למכלול השיקולים הרלוונטיים. כלל גורף, כאילו התמשכות ההליך, כשלעצמה, מצדיקה התעלמות משיקולים חשובים כדוגמת מסוכנות לשלום הציבור וחשש לשיבוש הליכי משפט אינו מקובל כיום, ולא היה מוכר גם בעבר. ולראיה, בכל הפסיקה הרבה שהגיש הסנגור, לא מצאתי ולו מקרה אחד העוסק במקרה חמור כדוגמת זה בו עסקינן.

8. לאור האמור, מוארך בזאת מעצרו של המשיב בהתאם לסעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי בתשעים ימים נוספים החל מיום ד' 9.6.2021 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 35367-09-19 בבית המשפט המחוזי מרכז בלוד, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ח בסיון התשפ"א (8.6.2021).

ש ו פ ט